

หน้ากาก

บทที่ 26

เรือใหญ่แล่นเรียบเอื่อยเฉื่อยเหมือนไม่สนใจโลกที่วุ่นวาย ห้องกว้างมีเสียงพูดคุยของผู้คน แต่ดูเหมือนคู่เต้นรำในฟลอร์เล็กๆ ที่มีตัสลัว จะไม่สนใจใครอื่นนอกจากเสียงเพลงจังหวะช้าไพเราะและคู่เต้นของตน

วงแขนที่มีพลังคล้องร่างเธอให้ชิดร่างอุ่นที่แข็งแรงเข้าไปอีก แรกๆ ร่างบางมีอาการขัดขึ้น หากแล้วนานเข้าก็โอนอ่อนคล้อยตาม.. ร่างทั้งสองแทบจะรวมเป็นหนึ่งเดียวกัน

เธอปล่อยใจให้เคลิบเคลิ้มล่องลอย บอกตัวเองว่า ไม่ว่าวันข้างหน้าเธอจะต้องเสียอะไรเป็นการตอบแทนให้แก่ความสุขในวันนี้ เธอก็จะยอมทั้งนั้น เธอไม่เคยมีความสุขเช่นนี้มาก่อน ปลายคางสากๆ ของอีกฝ่าย สัมผัสแสบๆ เมื่อจุมพิตและริมฝีปากกัมลงมาเคลียหน้าผาก... หากนี่เป็นความฝันก็ช่างเป็นฝันแสนหวานที่เธอยินยอมที่จะไม่ตื่นขึ้นมาอีกเลยเพื่อที่จะอยู่กับมันตลอดไป...

“ คิดอะไรอยู่ ”

“ เปล่าค่ะ ”

“ อยากอยู่อย่างนี้ไปอีกสักร้อยปี...”

“ ไหวหรือคะ ” ถ้ามั้งที่รู้สึกปลาบปลื้มเต็มตัว ถ้าเป็นไปได้ทำไมเธอจะไม่อยากให้เป็น และไม่ใช่เพียงแค่อร้อยปี แต่ว่าตลอดไปจนนิรันดร์.....

ห้องอาหารสว่างขึ้นเมื่อเรือแล่นกลับมาใกล้จะถึงท่า ชายหนุ่มจับจูงพาขึ้นบันไดไปยังชั้นบนซึ่งเปิดโล่ง มีโต๊ะเก้าอี้ตั้งเป็นระยะ แขนอบอุ่น คล้องหลังพาเดินห่างออกจากผู้คนไปยังเกาะรั้วเหล็กโปร่งแล้วยังโอบไว้อย่างนั้นราวกับกลัวเธอจะหายไป

“ พรุ่งนี้คุณจะทำอะไร ”

“ ไม่รู้ซีคะ อาจจะไปอยู่กับพ่อ ”

“ ไปทานข้าวที่บ้านไหม ผมจะทำให้ทาน ”

“ ก็ดีเหมือนกันคะ ทัดคิดถึงน้องหลิว ”

ประกายตาของชายหนุ่มวาวขึ้นด้วยความตั้งใจที่แตกต่าง แต่จะพูดออกมาก็หาไม่ “ พบกันที่ไหนดี ”

“ ทัดขับรถไปที่บ้านเลยก็ได้ ”

“ ผมอยากชวนคุณไปหาซื้ออะไรๆ ก่อน ”

“ ซื้ออะไรคะ โอกาสพิเศษอะไรหรือเปล่า ” หญิงสาวคาดเดา “ วันเกิดใครคะ หรือว่าโอกาสพิเศษอะไร ”

“ แล้วคุณก็จะรู้เอง ”

พอมีโอกาส วงแขนอุ่นก็กระชับร่างเธอเข้าหา กัมลงมาจุมพิตข้างขมับ ฉันมีคู่หมั้นแล้ว... ฉันกำลังจะแต่งงาน... .. คำพูดนั้นมักจะผุดขึ้นมาเหมือนจะเตือนสติ เธอไม่ได้พูดออกมา รู้ว่าชายหนุ่มเองก็เข้าใจความจริงนั้นเป็นอย่างดีอยู่แล้ว แต่กลับทำเป็นแกล้งลืมไปเสียเฉยๆ เหมือนอย่างเธอที่แกล้งทำเป็นลืมความรักภักดีที่ควรจะมีต่อจาริต

ก็ที่เขายังทำให้เธอเจ็บปวดอยู่ตลอดเวลา.....

มือหนายื่นมาเกาะกุมมือเธอในระหว่างทางที่ขับรถกลับมาด้วยกันราวกับเป็นคนรัก บางครั้งคว่ำไปจุมพิตเนิ่นนานจนหญิงสาวต้องดึงกลับ เธอยังยืนยันไม่ยอมให้เขาไปส่งถึงอาคารที่พัก ชายหนุ่มอดอ้อนถามว่า “ ทำไม ยังจะมีความลับอะไรกันอีก ”

“ ขอร้องล่ะค่ะ ”

“ ผมจะไม่ทำให้คุณเดือดร้อนหรอกนะครับ ขอรับรองว่าจะไม่บุกมาหาให้ใครเอาปืนมายิง ผมยังมีน้องกับหลานต้องดูแลอีกตั้งสองคน ”

“ สักวันหนึ่งฉันจะอธิบายให้คุณฟัง แต่ว่าตอนนี้ยังพูดอะไรไม่ได้ อย่าเพิ่งรีบร่ำเลยนะคะ ”

ชายหนุ่มยอมจอดรถบริเวณที่หญิงสาวชี้บอก เธอเลื่อนกาย
เข้านั่งแทนที่ร่างใหญ่ที่เปิดประตูก้าวออกไป เขาก็มหันหลังมาทำ
สายตาอดออดอ้อนผ่านหน้าต่างรถ

“ พรุ้งนี่นะครับ ”

“ กลับบ้านดี ๆ นะคะ ”

เขาทำตาจ๋ามองตาเธอขณะแตะหลังมือเข้ากับแก้มนวลก่อนจะ
ถอยไปยืนรอให้เธอออกรถ ยกมือรำลา อีกครู่รถคันเล็กก็เคลื่อนจาก
แล้วถูกกลืนหายไปท่ามกลางแสงไฟท้ายรถคันอื่นๆ

สีหน้าระบายยิ้มของคนที่ยืนมองตามกลับเครียดขมขื่น.....

หัวใจของหญิงสาวยังผูกติดอยู่กับชายหนุ่มแม้เมื่อจากมาแล้ว
เธอเร่งความเร็วพารถเสี้ยวเพื่อให้พ้นจากสายตาอีกฝ่าย ระแวงเกิน
เลยไปจนถึงว่าเขาอาจนั่งแท็กซี่ตามมา ผันของเธอกองสลายหาก
ชายหนุ่มรู้ว่าเธอเป็นใครแล้วเมินหน้าจากไปด้วยความเกลียดชัง

แม้แต่ใบขับขี่ บัตรประชาชน บัตรเครดิต เธอก็ซ่อนอย่างมิดชิด
ไว้ใต้เบาะรถ กลัวว่าเขาจะหาพบหากอยากรู้ขึ้นมาจริงๆ ว่าเธอคือ
ใครกันแน่ ไฉนปิดบังตัวเองปานนี้

สักวันหนึ่งก่อน สักวันหนึ่ง.....

เมษยืนยิ้มอยู่ที่หน้าประตูห้อง เมื่อหญิงสาวมองผ่านรูกระจก
ขยายหลังจากได้ยินเสียงกริ่งประตู เธอส่ายหน้าพลาถอนใจ แต่ที่
เมษเห็นก็คือรอยยิ้มทักทายอย่างรักษามารยาท

“ จะมาชวนไปทานมื้อกลางวันอะ ” เขาว่า

“ แหม ดีจริง ฉันกำลังหิวเลย รอเดี๋ยวนะคะ ขอหยิบ
กระเป๋าต๋างค์กับโทรศัพท์มือถือถือก่อน ”

เธอรู้สึกโล่งใจที่ออกจากลิฟท์มาสู่ห้อมล้อมของผู้คน ไม่อย่างนั้น
ใบหน้าเธออาจจืดจางลง เพราะโดนสายตาคมกริบแพรวพรายคู่นั้น
โถมเสียมอย่างไม่เกรงอกเกรงใจ

“ ฉันถามคุณหรือยังว่าคุณเข้ามาอยู่ในตึกนี้ได้ยังไง ”

หญิงสาวถามเมื่อนั่งมองหน้ากันอยู่ตรงข้ามโต๊ะอาหาร ท่าทาง
ของชายหนุ่มรับประทานเอร็ดอร่อยคล้ายชายหนุ่มที่เติมไปด้วย
ความสุข ผิดกับทักทายที่ได้แต่ยิ้มน้อยๆ เชื้ออาหารเล่นเสียมเป็น
ส่วนใหญ่

“ เพื่อนผมเคยอยู่ที่นี้ ” เขาตอบยิ้มๆ

“ เพื่อนชื่ออะไรคะ ”

“ ทำไมอะ อยากให้แนะนำหรือ เขาไม่หล่อเท่าผมหรอก ”

หญิงสาวหลบประกายตาแพรวพรายของอีกฝ่าย

“ ฉันอาจจะรู้จักเขาก็ได้ ”

“ โอ๊ย อย่างคุณทักทายหรือจะรู้จักใคร เอาแต่เก็บตัวเงิบ
อยู่ในห้อง ไม่ยอมเปิดตัวเองออกมาเป็นเพื่อนกับใครสักคน ”

“ แหม ฉันคับแคบอย่างนั้นเชียวหรือคะ ”

“ คุณเก็บตัว ใครไม่รู้จักต้องคิดว่าหยัง ”

“ แล้วคุณคิดว่าฉันเป็นยังไงล่ะคะ ”

“ เป็นคนน่ารัก ” ประกายตาเขาแพรวพรายวาววามจนเธอ
ต้องหลบลงมองอาหารบนโต๊ะ

“ น่ารักและมีคู่แล้ว ” เธอพูดต่อ

เมษหัวเราะเสียวดัง

“ ทำไมคุณเมษกล้าไปหาที่ห้อง ไม่กลัวโดนลูกปืนหรือคะ ”

“ ไม่กลัว ผมมีพระดี ”

“ พระนางเธอหรือเปล่าคะ ”

ชายหนุ่มหัวเราะรำเรง ไม่เฉลียวใจเลยว่าผู้หญิงหน้าชื่อๆ
ตรงหน้ากำลังระแวงสงสัยเขามากขึ้นทุกที...

เมื่ออยู่ด้วยกันในเวลาเย็น ทักทายถามรหัทว่า

“ คุณระจำผู้ชายที่คุณให้เขามาเด่นรำกับฉันแทนคุณในงานราตรี
หน้าากได้ไหมคะ ”

ชายหนุ่มรู้ทันทีว่าเธอหมายถึงใคร “ ใครอะ? ”

“ เขาชื่อเมฆ...”

“ ทำไมหรืออะ ”

“ เขา... บังเอิญมาอยู่ด้วยในตึกที่ฉันพัก ไม่รู้ว่าเป็นความบังเอิญหรือเปล่า ”

“ ทัดสงสัยอะไร ”

หญิงสาว ทำท่าจะอธิบาย แต่แล้วก็แคยกไหล่ ไม่รู้ว่ารหัสจะรู้สึกอย่างไรหากเธอแสดงความระแวงแคลงใจในตัวผู้หญิงอีกคนหนึ่งของจาริตออกมา เขาอาจจะคิดว่าเธอริษยา คิดมาก ประสาทเสี่ยจนใส่ร้ายผู้หญิงบริสุทธิ์ก็ได้ “ เปล่าค่ะ ”

“ เขาร่วมร่ำกับคุณหรือ ”

“ ก็ไม่เชิงค่ะ... แต่ว่า...” พอหาคำพูดไม่ถูกเธอก็ได้แต่ไหวไหล่พลางหัวเราะ

ประกายตาอีกฝ่ายขุ่นเคียดขึ้น “ แล้วคุณชอบหรือเปล่านั้น ผมจำได้ว่านายคนนั้นรูปหล่อเหลือเกิน ”

“ ทำไมคุณถึงเลือกให้เขามาเด่นรำกับฉันล่ะคะ ”

“ ไม่รู้ซี ”

ชายหนุ่มย้อนคิด คืนนั้นเขาเดินไปจะถึงพลอร์เด่นรำแล้วด้วยซ้ำ แต่พอเห็นวาทินยืนเด่นยั่มร่าอยู่ข้างคู่อื่นของเขาใกล้ๆ กับทัตทยา เขาก็เดินกลับ รู้สึกร้อนวูบวาบด้วยไฟแค้นที่ย้อนกลับมาเผาหัวใจ

“ เมฆอยู่ตรงนั้น เขาเห็นว่าผม...ไม่พร้อมจะเด่นรำ ก็เลยเสนอตัว ผมไม่ทันได้คิดอะไรก็ยื่นบัตรใบนั้นให้ ” ดวงตาเคร่งขรึมมองตาเธอ “ ถ้าผมรู้จักจะไม่ยอมให้อีกาสนั้นกับเขาเป็นแน่ ”

“ ช่างเถอะค่ะ ความจริงเขาก็...” เธอหัวเราะ “ น่ารักดี ”

“ ชอบหรือ ” เสียงถามขรึม

“ ผู้ชายก็ชอบผู้หญิงสวยเหมือนกันไม่ใช่หรือคะ ”

“ แปลว่าชอบละซี ” น้ำเสียงรวนจัด ทัตทยาพูดว่า

“ ถ้าชอบฉันคงจะไปกับเขาแล้ว เขาบอกจะพาไปเที่ยวที่ที่จะประทับใจไม่ลืม แล้วยังว่าจะมาทำอาหารให้ทานที่บ้านด้วย ”

“ ผมก็ทำได้ พาคุณไปเที่ยว ทำอาหารให้ทาน ”

“ ทัดก็มาแล้วไงคะ ”

“ คุณคิดจะไปกับเขาหรือเปล่านั้น ”

“ ไม่ค่ะ แค่ทานข้าวด้วยกันเป็นบางครั้งในเวลากลางวัน แต่ก็อึดอัดใจมากที่เขามาหาที่ห้อง เพราะว่าทำตออยู่คนเดียว ”

“ หาเด็กมาอยู่ด้วยสักคนซิครับ ” ชายหนุ่มแนะนำ

แต่ก่อนทัตทยาพอใจที่จะทำงานเล็กๆน้อยๆในบ้านเองเพราะหวงแหนความเป็นส่วนตัว แต่ตอนนี้เธอเริ่มจะเห็นคล้ายตาม

“ ค่ะ ก็ดีเหมือนกัน ”

“ ผมหาให้อะไหม ”

“ ไม่เป็นไรค่ะ ” เธอรีบปฏิเสธ

ชายหนุ่มจึงนึกได้ว่าเขายังปกปิดตัวเองไม่ให้อีกว่าเป็นใคร แล้วเรื่องอะไรจะยอมให้เขาหาเด็กรับใช้ให้อย่างที่เสนอเพราะความเป็นห่วงถึงอย่างไรเขาก็รู้สึกโล่งใจที่ทัตทยาไม่ได้มีท่าทีสนใจเมฆเลย แม้แต่หน่อย ชายหนุ่มกลัวเหลือเกินกว่าเจ้าหนุ่มรูปหล่อคนนั้นจะทำให้เธอไขว่ไขว่ ยิงอยู่ใกล้กันเพียงนั้น จาริตเผลอเมื่อไหร่เมฆก็มาเคาะประตูเรียกได้ทุกเมื่อ

ร่างสูงที่มีโครงใหญ่แข็งแรงนั่งประจำที่คนขับ รถคันเล็กดูคับแคบแต่ลบความรู้สึกเดียวดายที่เคยมีไปจนหมดสิ้น ทัตทยาอึดอึดเหลือเกินกับร่างที่บอบบอบอาดสะอ้านกรุ่นกลิ่นหอมแปลกๆ ที่นั่งอยู่ข้างๆ พาเธอโลดลิวไปในท้องถนนอย่างผู้นำที่มั่นใจ

ชายหนุ่มหยุดรถที่ซูปเปอร์มาเก็ตขนาดใหญ่แห่งหนึ่งเพื่อซื้ออาหารและเครื่องดื่มกับของจุกจิกอีกบางอย่าง เขาหัวเราะเมื่อหญิงสาวหยิบช็อกโกแลตใส่นมมาใส่รถเข็นพลางบอกว่า

“นี่ของน้องหลิวคะ ”

“ ประเดี๋ยวแม่เขาก็ค้อนเอาหрок หว่าทำให้ลูกเสียนิสัย ”

“ ตอนเด็ก ๆ ทัดทานซอกโกแลตมากมาย ไม่เห็นเป็นอะไร
เลยนี่คะ ตอนนี่ฟันก็ยังไม่เต็มปากอยู่เลย ”

ความรักที่เธอมีให้หลานสาวทำให้เขารู้สึกดีเสมอ เขาจับต้น
คอบาง ๆ ให้หันมาใกล้

“ ไม่เชื่อ ไหนขอดูซิ ”

อีกฝ่ายยังฟันให้ดูพลางหัวเราะก่อนจะผละออกห่างโดยเร็ว
กลัวเหมือนกันว่าใครจะมาพบเห็น ฟันเธอขาว เรียงตัวสวยเพราะ
ได้รับการเอาใจใส่ดูแลอย่างดีมาตลอด

ชายหนุ่มคว้าข้อมือไว้ทัน ดึงกลับมาจนร่างบาง ๆ ปะทะอก

“ ไหน ขอดูอีกที เมื่อกี้นี่มองไม่เห็น ”

ใครบางคนในบริเวณนั้นพากันหันมามอง แล้วรอยยิ้มก็ผุดขึ้น
ก่อนจะหันหนีไปอย่างรักษามารยาท ทัดทหายขึ้นตัวไว้

“ คุณระ คนอื่นมองแล้วนะ ”

“ ช่างเขาปะไร ” ชายหนุ่มยิ้มพราว

“ ที่หลังไม่มาด้วยแล้ว ” ร่างบาง ๆ ที่มีส่วนผละออกไปจาก
การเกาะกุม บ่นดั่ง ๆ ทั้งที่รู้สึกอึดอัด.....

รถคันเล็กกลับถูกพาบ่ายหน้าไปอีกทางหนึ่ง เมื่อหญิงสาวถาม
ชายหนุ่มก็ได้แต่หัวเราะ ทำสีหน้ามีนัย

“ จะเอาคุณไปขาย ”

แม้จะกังวลอยู่บ้าง แต่ทัดทหายก็วางใจจนไม่คิดจะต่อต้าน
แปลกใจที่หลังจากเลี้ยวเข้าซอยลึก รถคันเล็กก็จอดหน้าประตูรั้วที่
มองเห็นสนามกว้างอยู่ในความมืดสลัวของเวลาใกล้ค่ำ บ้านขนาด
สองชั้นเก่า แต่ยังคงแข็งแรงปลูกอยู่ในท่ามกลางไม้ผลยืนต้นร่มครึ้ม

“ ที่ไหนคะนี่ ”

“ บ้านผม ” คนตอบยิ้มกริ่ม

“ อ้าว นี่ก็บ้านคุณหรือคะ ”

“ บ้านที่แม่ผมเคยอยู่ ” น้ำเสียงแผ่วกังวานที่เธอไม่เข้าใจ
หญิงสาวได้แต่รู้สึกเต็มตื่น

“ ตอนนี้ไม่มีใครอยู่เลยหรือคะ ”

“ ไม่มี ” คนตอบทำตาคนกริบ วิบวับจนอีกฝ่ายหัวใจเต้น
แรง “ จะลงไหมครับ ”

“ ไม่ลงได้หรือคะ ”

“ ได้ครับ แต่ผมคงจะเสียใจมาก...”

ในสีหน้าที่ห้วนไหว หญิงสาวหลบประกายดาวาวววมที่ทั้ง
วิงวอนและคาดคั้น ราวกับยอมรับข้อเสนอ ร่างสูงจึงเปิดประตูรถเพื่อ
ลงไปเปิดประตูรั้ว อีกครู่ก็กลับมาเลื่อนรถเข้าไปข้างใน เขา
กลับมาปิดประตูรั้วก่อนจะกลับมาหาเธอซึ่งลงจากรถยืนรออยู่
ความมืดสลัวของบริเวณเป็นข้ออ้างที่จะจับจูงมือบาง ๆ ไว้ในอุ้งมือหนา
กว่าจะเปิดไฟและไขกุญแจประตูเข้าบ้าน

“ ทำไมถึงพาฉันมาที่นี่ล่ะคะ ”

ชายหนุ่มดึงเบา ๆ ร่างบาง ๆ ที่ตามเข้าบ้านอย่างเชื่อฟังก็เซ
เข้าปะทะอกอุ่น เขากอดเธอไว้ทั้งร่าง

“ พามาหาแม่ ”

มืออุ่นประคองใบหน้าเธอ ริมฝีปากเรียวก้มลงมาด้วยอารมณ์
ปรารถนาอันลึลึก ความรักและความแค้นคล้ายจะผสมกันกำลังให้
อารมณ์คุกรุ่นรุนแรงขึ้นกว่าปรกติ

อาการรุกรุ่นรุนแรงจนร่างในอ้อมแขนตระหนกตกใจ แต่จะ
ขัดขึ้นต่อต้านจริงจังก็หาไม่.....